הורצה על מנת להקטיר אימורין לערב אם

זרק דיעבד אין לכתחלה לא בשלמא לרבא

ניחא אלא לרבה בר רב הונא קשיא קשיא

ואיבעית אימא שאני שבות שבת משבות

י"ם: בעא מניה רב אויא סבא מרב

הונא בהמה חציה של נכרי וחציה של

ישראל מהו לשחמה בי"מ אמר ליה ימותר

שאמר ליה וכי מה בין זה לנדרים ונדבות ₪

אמר ליה יעורבא פרח כי נפק אמר ליה

רבה בריה לאו היינו רב אויא סבא דמשתבח

ליה מר בגויה דגברא רבה הוא אמר ליה

ומה אעביד ליה יאני היום יסמכוני

באשישות רפדוני בתפוחים ובעא מינאי

מלתא דבעיא מעמא ומעמא מאי בהמה

חציה של נכרי וחציה של ישראל מותר

לשחטה בי"ט דאי אפשר לכזית בשר בלא

שחימה אבל נדרים ונדבות אסור לשחמן

בי"ט דכהנים סכי קא זכו משלחן גבוה קא

זכו: אמר רב חסרא בהמה חציה של נכרי

וחציה של ישראל מותר לשחמה ביום

מוב דאי אפשר לכזית בשר בלא שחימה

ישראל בעיםה חציה של נכרי וחציה של ישראל

אסור לאפותה בי"ט דהא אפשר ליה למפלגה

בלישה מתיב רב חנא בר חנילאי סגעיםת

כלבים בזמן שהרועין אוכלין ממנה חייבת

בחלה ומערבין בה ומשתתפין בה ומברכין

עליה ומזמנין עליה דונאפת בי"מ הואדם

יוצא כה ידי חובתו כפסח ואמאי והא אפשר

ליה למפלגה בלישה שאני עיסת כלבים

הואיל ואפשר לפייםן בנבלה ומי אית ליה

לרב חסדא הואיל והא אתמר יהאופה מי"ם

לחול רב חסדא אמר לוקה רבה אמר יאינו

לוקה רב חםרא אמר לוקה לא אמרינן הואיל

ומקלעי ליה אורחים חזי ליה השתא נמי חזי

ליה רבה אמר אינו לוקה יאמרי' הואיל אלא

לא תימא הואיל ואפשר אלא כגון דאית ליה

נבלה דודאי אפשר לפייםן בנבלה: בעו

מניה מרב הונא הני בני באגא דרמו עלייהו

קמחא דבני חילא מהו לאפותה בי"מ אמר

"(ליה) החזינא אי יהבי ליה רפתא לינוקא

ולא קפדי כל חדא וחדא חזיא לינוקא ושרי

ואי לאו אסור והתניא יימעשה בשמעון

התימני שלא בא אמש לבית המדרש

לאוין עה טוש"ע א"ח סי תלח סעיף יא: ב מייי שם סמג שם םג ב מיי׳ טוש"ע א"ח סי' תקו

סעיף ו: סעיף ו: סד ג מיי' פ"ו מהלכות בכורים טוש"ע י"ד סי של סעיף םה ד מיי׳ פ״א מהל׳ י״ט הלכה יד סמג שם טוש"ע א"ח סי" תקיב סעיף ג: סו ה מיי׳ פ״ו מהלכות מלה הל׳ ה טוש״ע

א"ח סי' תנד סעיף ב: סו ר ז מיי' פ"א מהל י"ט הלכה טו: ייע הנכה טו. סח ח מייי שם הלי יד טוש"ע א"ח סיי

רבינו חננאל

הורצה ע"מ להקטיר אימורין לערב. דייקינן מינה דאי עבד אין, דקתני את זרה הורצה ארל אם זרק הורצה, לכתחילה לא, בי לרבה דאמר זורק הדם . כדי להתיר בשר לאכילה, יין כיון דבשבת לאו בר אכילה הוא, לפיכך אינו זורק לכתחילה, אלא לרבה בר רב הונא דאמר זורק הדם כדי יאמו וווק ווום כוי להקטיר אימורין לערב, אמאי אינו זורק לכתחילה, אימוריז הלא יקטיר ייעה יוך. לערב, ועלתה לו בקושיא איבעית אימא אמר לך יבה בר רב הונא, כי אמינא בשבות קאמונא בשבות היו ט שהוא קל, לפיכך זורק אפילו לכתחילה, אבל לא. עורבא פרח, לשון . גנאי ופחיתות היא. כלומר דעת זו דעת נערים ששוחקין בעורבין. היום סמכוני באשישות. כלומר ואסיקנא לדברי רב חסדא בהמה חציה של גוי וחציה של ישראל מותר לשוחטה ביו״ט, אפשר לאכול ממנה כזית בלא שחיטה, ולא דמיא ונדבות משלחז גבוה קא זכו. אבל עיסה חציה של נכרי וחציה של ישראל אסור לאפותה ביו"ט, מ"ט אפשר דפלגי לה בלישה. ומותבינן עליה מיהא. עיסת כלבים בזמז . שהרועים אוכלין ממנה (חייבין) [חייבת] בחלה, ומערבין ומשתתפין בה . ומברכין ומזמנין ונאפת ביו"ט, ואדם יוצא בה י"ח בפסח, ואמאי הכלבים ביו״ט, הא אפשר לחלה העיסה וליטול הרועים ולהניח מנת הכלבים. ופריק רב חסדא שאני כלבים הואיל אם טאב ב.ב... וזדמנה לו נבילה אפשו נו טבר ... ב להאכילם, ונמצאת כל העיסה לרועים בלבד. העיסה ואקשינן ומי אית ליה לרב . חסדא הואיל. והא איתמר האופה מיו"ט לחול. רב

בחזה ושוק והישראל בבשר משלחן גבוה כעבד שנוטל שבות שבת. החמירו חכמים בדבריהם בשבת מביום טוב: מה בין פרס מרבו כן פרש"י ואפי' לרבי יוסי הגלילי דקאמר קדשים קלים זה לנדר ונדבה. שחלין לו וחלין לגבוה ואסור לשוחטן מפני חלק ממון בעלים הן בב"ק (דף יב:) ואפי' לאחר 'י זריקה קאמר דממון

בעלים הם רק במתנות כהונה מ"מ אותו ממון זכה משלחן גבוהא דהא עיקר הקרבן בשביל גבוה ב והלכך נהי דהוי ממונו לקדש בו את האשה מ"מ כל העבודות לנורך גבוה הם עושים: עיםה חציה של נכרי וחציה של ישראל. ואם מאמר והאמר לעיל י רבי שמעון בן אלעזר אומר ממלאה אשה תנור פת ואע"פ שאינה נריכה אלא לפת אחת מפני שהפת נאפית יפה בזמן שהתנור מלא ושרי לאפות בי"ט אפי׳ לכתחילה וכי תימא דאתיא לת"ה והא הלכתא כר׳ שמעון דמחיר ל ויש לומר דשאני החח דכל הפת של ישראל שהרשות בידו לאכול כל אחד ואחד או זה או זה ועוד דלמא מקלעי ליה אורחים אבל הכא דחליה של נכריג אסור לאפותה בי"ט: מ חזיבן אי יהבינן (מ) לינוקא ולא מפדי כל חדא וחדא וכו׳.

פרש"י ופליגא אההיא דלעיל דרב חסדא דקאמר עיסה חליה של נכרי וכו׳ דאפשר למפלגה בלישהד ואומר ר"י דלא פליגי דשאני עיסה דחליה של נכרי וחליה של ישראל דישראל מצי למפלגה ולאפות חלקו אבל הכא מיירי שהיה הקמח לבני חילא אלא שטורח אפייה הוה רמי אבני באגא הלכך לא היו יכולין ליקח כלל מן הקמח קודם האפייה לאפוחו לנורך התינוק אבל אח"כ שאפו בשביל החיל אז לא קפדי וכן בעגל דבסמוך לא שייך אפשר למפלגיה שנתנו משלהם ומש"ה אם היו לוקחין ממנו היו מקפידין אם לא ע"י טורח הגשול כדרך מבשלים שאוכלין מעט מן הגשול להכי פריך חדרב הוגא מהכא: הבשול להכי פריך אדרב הוגא מהכא: הואיל ומקלעי אורחים וכו'. ומימה הא אמר בשבת

פרק המלניע (דף נה. ושם) הרודה חלות דבש ביום טוב סופג ארבעים ואמאי לוקה לרבה דאמר הכא הואיל וכו׳ התם נמי נימא הואיל דמקלעי אורחים וכו׳ ואין לומר דשאני התם דאפשר לעשותו מעי"ט דלענין אוכל נפש אין לחלק בין אפשר ללא אפשר כדפרישית בריש מכילתין (דף ג.) גבי רב יוסף דאמר משום פירות הנושרין ויש לומר דמיירי שהדביש הדבש ואינו ראוי לאכילה אלא לכתישה דגמלי א"נ שתלש חלות דבש סמוך לחשכה ולא

הורלה על מנת להקטיר כו'. כלומר ויקטיר אימורין לערב ולא אבל נדרים ונדבות כי קא זבו משלחן גבוה קא זבו. כהנים פב א מיי פ"א מהל יקטירם היום: לכסחלה לא. הואיל ולא יאכל בשר היום: שאני

גבוה: עורבה פרה. עורב הפורח למעלה. השיאו לדבר אחר: כי נפק. רב אויא: אמר ליה רבה בריה. דרב הונא לאבוה: לאו היינו כו'. ולמה דחיתו והלך לו בכלימה: אני היום סמכוני בחשישות. י"ט הוח ודרשתי לרבים וחליתי מטורח הדרשה וקורא אני עלי סמכוני באשישות הביאו לי סעודה ואסעוד: דבעיא טעמא. ולריך אני להרהר ולעיין בה: וטעמא מאי. סוגיא דגמרא הוא: כהנים משלחן גבוה קא זכו. בחזה ושוק וה"ה לבעלים בשחר הבשר כעבד הנוטל פרס מבית רבו נמלאת כל השחיטה לשם גבוה: חייבת בחלה. דלחם קרינא ביה: ומערבין בה. ערובי חלרות להוליה מבתים לחלר שהבתים רשות לכל יחיד ויחיד והחלר רשות כולן ולריכים ערוב להוליא כל אחד מביתו לחלר: ומשתתפים נה. שתוף קרי במבוי שחלירות הרבה פתוחין לו וכל חלרות שבש"ם לפני הבתים ויולאים דרך חלר לרשות הרבים או למבוי: ומברכין עליה. המוליה: ומומנים עליה. שלשה שאכלו כאחת: ונאפת בי"ט. משום חלק הרועים: ואדם יולא בה ידי חובחו בפסח. לילה הראשון של פסח שהוא מצוה לאכול מלה דכתיב בערב תאכלו מלות (שמות יב) ושאר הימים אם רצה לאכול שאר דברים בלא לחם הרשות בידו: לפייםן בנבלה. ונמצאת כולה נאכלת לאדם: ומי אים ליה הואיל. סוף סוף מפרנס הכלבים ממנה שהרי אין נבלה ומשום אסמכתא דהואיל ואילו היה לו נבלה קא שרית לה: מי"ע לחול. לאחר שסעד אפה דהא ודאי לחול הוא: בני באגא. ישראל הדרים בכפרים: דרמו עלייהו קמחה דבני חילה. המלך הטיל עליהם לאפות ולבשל לבני חילו אנשי מלחמתו: כל חדא וחדא כו'. ופליג רב הונא אדרב חסדא דאמר חליה של נכרי וחציה של ישראל אסור לאפותה: התימני. מתמנת היה כדכתיב (שופטים טו) שמשון חתן התימני מתמנת: אמש. כלומר בין הערבים של יו"ט: בלשת. חיל גדול של גדודי נכרים שמחפשים ובולשין לשלול שלל: יצא שכרכם. שנשתכרתם בממון יצא ואבד בשביל הפסד עונש שתענשו על חלול יו"ט: ולא לכלבים לא גרסינן: והא חזי למיכל מיניה. ולא יקפידו שהרי משלהן היה: היינו דקאמר ליה כו' לא גרם והכי גרם והא חזי לכלבים: תנאי היא. דאיכא תנא דאסר לכלבים: לכל נפש. אך אשר יאכל לכל נפש:

הני

ל) [עי' תוס' חולין קכב: ד"ה עור וכו'], ב) [חולין מכד:ז. ג) ופי׳ אותו היום זכוהו דישיבה והושיבוהו ברחש. ערוך ערך סמך], ד) [קידושין נב: ב"ק יב: יג. ערכין כד: חולין קכ.], ד) חלה פ"א מ"ח, ו) פסחים מו: סב., ז) ול"ל להוז, מהרש"ל, ל) [דף יו.], מיים מה כל (דף יה), (1) [ועי' תום' פסחים מו. סד"ה עד שתאפה וכו' ימיישב קושית תוספות דהכא], מ) [ל"ל אחר ד"ה הואיל],

תורה אור השלם 1. סַמְּכוּנִי בְּאֲשִׁישׁוֹת רַפְּרִוּנִי בַּתַּפּוּחִים כִּי חולת אהבה אני:

2. וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְּרָא קָרֶשׁ וּבִּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיָה לְכֶם מָלְאָבָה לֹא יֵעְשָׁה בָּל מְלָאבָה לֹא יֵעְשָׁה בהם אר אשר יאכל לכל שמות יב טז לכם: ומכַה נֵפַשׁ בָּהַמָּה ויקרא כד יח

הגהות הב״ח (h) תום' ד"ה חזינן אי יהבינן רפתא לינוקא:

גליון הש"ם נמ' שומע אני אפי' נפש בהמה. עיין מזר דף מ"ח ע"ח ועיין נר"ש פרק יח מ"ט דתרומות ול"ע:

מוסף רש"י הורצה על מנת להקטיר אימורין לערב. וגלגד שלימורין מ**הטיל לערב** ווזיר רח: אבל היום לא יקטירם מנחות מח.). משלחן גבוה קא זכו. הקרנת הנעל (קדושין נב:). האופה מי"ט לחול. לאחר שאכל וגמר סעודתו, דפשיטא לן דלא חזיא ליה מידי האידנא עד אורתא

שיהו לריכין לפת זה היום .(DO)

לוקה. משום לא מעשה כל

מלאכה (שם). הואיל ומקלעי ליה אורחים.

מוסף תוספות

א. [ד]העבודה צורך גבוה נינהו וכהנים פרס מרבו. תר"פ. ב. דכי שרא רחמנא לשחוט ביו"ט לצורך הדיוט היינו שחיטה שעיקרה לצורך שעיקרה הדיוט ולא ל"ה אכל. ג. אי אפשר שלא יתז לגוי חלקו ולא בשביל הכשר פת שלנו. שיטה. T. ולא נהירא, מדלא קאמרי ופליגא אדרב חסדא כדאמר לקמן ופליגא אדר׳ יהושע בז

בשחרית מצאו [ר'] יהודה בן בבא אמר לו היה שהות אפי׳ באו אורחים לאכלן: מפני מה לא באת אמש לבית המדרש אמר לכם לו בלשת באה לעירנו ובקשה לחמוף את כל העיר ושחמנו להם עגל והאכלנום ופטרנום לשלום אמר לו תמה אני אם לא יצא שכרכם בהפסדכם שהרי אמרה תורה שלכם ולא לעובדי כוכבים ואמאי הא חזי למיכל מיניה אמר רב יוסף עגל מרפה הואי והא חזי לכלבים תנאי היא דתניא יאך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם ממשמע שנאמר לכל נפש ישומע אני אָפִילו נפּשְׁ בהמהְ במשִמע לומר לכם כענין שנאמר יומכה נפש בהמה ישלמנה תלמוד

אסר זקה, לא אמרינן הואיל ואי מיקלעי ליה אורחין חזו ליה האי נהמא כוליה, ורבה אמר אינו לוקה אמרינן הואיל. ופרקינן לא שריא הדא מתניתין אלא בדאית ליה נבילה מוטלת, דוודאי מפייס להו לכלבים בה, שנמצאת העיסה כולה לרועים. בעו מיניה מרב אי שדו בני החילות של גויים קמח על היהודים לאפות אותו ביו"ט להם, מותר או אסור. ואמר להם אם כשיתנו מאותה הפת לתינוקות של יהודים, לא קפדי עליהן הני בני חיילא, כל חדא וחדא חזיא לינוקא [ו]שרי, אבל אי קפדי, נמצאו כי לגוים עושין ואסור. ומותבינן עליה מהא דתניא שאמר שמעון התימני לרי יהודה בן בבא והרי אמרה תורה לכם ולא לגוים לכם ולא לכלבים, מכלל שלא בא באה לעירנו לילי יום טוב, ובקשו [לחטוף] את כל העיר, ושחטנו להן עגל והאכלנום, וא"ל ר' יהודה בן בבא והרי אמרה תורה לכם ולא לגוים לכם ולא לכלבים, מכלל שלא עשו כהלכה, אמאי, והא עגל זה ראוי היה שיאכלו גם הם ממנו חתיכה, והגוים אין ממחין ולא קפדי כי של ישראל היה. ופריק רב יוסף עגל טריפה הואי דלא חזי לישראל כלל. לכם ולא לכלבים תנאי. יש תנא דהוא ר"ע שאומר מותר ביו"ט לעשות מלאכה לכלבים, דכתיב לכל נפש ואפילו נפש בהמה במשמע, ור' יוסי הגלילי אוסר שנאמר לכם ולא לגוים ולא לכלבים.